

Lábaidnál hever a világ?

Zsolt. 91,1: „*Aki a fenségesnek rejtekében lakozik a mindenhatónak árnyékában, nyugszik az.*” Feltettem magamban a kérdést, hogy kinek van szüksége erre a rejtekhelyre? A gyengéknek, az erőtelenekeknek, akik nem tudják önmagukat megvédeni. Nekik van szükségük a sziklának a repedéseire. Az Ige azt írja (Péld. 30,26), hogy a mormoták kicsi, gyenge állatok, és mégis fönn a magas sziklákon laknak, sokszor olyan helyen, ahová ember el sem jut. Nem tudják magukat megvédeni, de mikor jön az ellenség, akkor a sziklának a repedéseibe bújnak és mivel az ellenség nagy, nem tud utánuk menni. Onnan a sziklából nevetnek kifelé az ellenségre, mert tudják, hogy a szikla megvédi őket.

Köszönöm az Úrnak, hogy mi is ezt a védelmet élvezhetjük. Sokszor nehezen tudjuk elfogadni, mert saját gyengeségeinkre nézünk. Milyen nehéz lehetett Péternek is, amikor a hajónak a menedékéből kijött és ennek a világnak a tengerén kezdett járni és elsüllyedt. Akkor az Úr Jézus utána nyúlt és megtartotta, s miután visszazállt ismét élvezte a hajó menedékét. De testileg még mennyi ideig remeghetett a félelemtől, hogy most hibáztam és meg is halhattam volna. Gondoljunk arra, hogy amikor süllyedünk az Úr Jézus kiemel bennünket, és mindig elrejt a kősziklába. Ekkor nekünk nem kell a saját gyengeségünkre és remegésünkre nézni. Mert ő a mi pásztorunk, ő a mi őrizőnk.

Az Úr Jézus meghívott bennünket az úrvacsorához. Amikor az úrvacsorához járulok, mindig egy fogadalom ébred a szívem mélyén, hogy innentől fogva megpróbálom jobban tenni a dolgaimat, hűségesebben szolgálni az Urat.

A Korintusbeliekhez írt első levél 11.részének a 29. versében azt írja az Ige: „*Mert a ki méltatlanul eszik és iszik, ítéletet eszik és iszik magának, mivelhogy nem becsüli meg az Úrnak testét.*” Itt az Ige szól hozzánk, akik az úrvacsorával élünk és felhívja figyelmünket: „*aki ... nem becsüli meg*”. Tehát nekünk nagyra kell értékelnünk, hogy részt vehetünk az Úrral való közösségben. Ez a kiváltság annak a következménye, hogy az Úr megmentette a lelkünket. Kiragadott minket a világnak a tengeréből, kiemelt, és az örök élet ígését adta. Ma fel kell mérnünk, hogy az Úr Jézus ott ül a szívünk trónján és kegyelem által testével, és vérével erősít meg bennünket. Köszönöm az Úrnak, hogy nem kell a haláltól félnem: mert az ő angyalainak parancsolt felőlem, hogy őrizzenek minden utamban. De ha még mindig az élet gondjai, a körülményeim, és ezáltal a hitetlenségem uralkodik az én szellememben, akkor nem becsültem meg az Úr Jézus áldozatát, nem tudtam a szemeimet levenni a világról és hitben a Mesteremre nézni. Ézsau és Jákob példája van a szemem előtt. Ézsau felfedezte magában, hogy nagyszerű adottságai vannak, hogy jó életkörülményeket biztosítson magának. Kiváló vadász volt, nem tévesztett célt, mikor kiszemelte az áldozatot. Bizott szemének élességében és karjának erejében. Előtte állt a vadon minden kincse. Ma fogalmazhatnék úgy, hogy lábainál hevert az egész világ. Sikeres ember volt. Ezért nem volt szüksége a kőszikla repedéseire.

Ellenben Jákob gyenge ember volt. Szelídség volt a szívében, de kiszolgáltató volt az egész élete. A nyája, és az egész termése az időjárástól függött, hogy az Úr ad esőt, vagy sem. Aszály jön, vagy esetleg a kártevők teszik tönkre a termést. Mindezt az ő saját értelmével, tudásával nem tudta legyőzni. Állandóan kiszolgáltató volt. Ezért szüksége volt arra, hogy a teremtőnél keressen segítséget, menedéket. Az Ige azt írja róla, hogy gyakran tartózkodott a sátrában. Gyakran tartózkodott a fenségesnek rejtekében, hogy a gyengeségeit elmondja Isten előtt, és tőle kérjen segítséget.

Ézsau nagyon elégedett volt földi sikereivel, nem sokra értékelte a szellemi ígéreteket, míg Jákob kiszolgáltatóságában megtanulta szemeit a hegyekre, sőt, a hegyek fölé emelni, és értékelni, hogy az ő segítsége fölülről jön.

Így történt meg hogy egy nap Ézsau fáradtan érkezett haza. El tudom képzelni, hogy nagyon sikeres napja volt, sok vadat ejtett, nagyon elfáradt, de nagyon elégedett volt önmagával. Jákobtól kért enni, és mivel ő nagyra értékelte a szellemi áldásokat, cserébe az elsőszülöttségi jogot kérte. Itt térek vissza az úrvacsorai ígérez. Azt olvastam, hogy aki nem becsüli meg...Nézzük meg mit tett Ézsau Jákob ajánlatára. Mózes első könyve 25 rész 34. versében így szól az Ige: „*S akkor Jákob ada Ézsauinak kenyeret, és főtt lencsét, és evék és ivék, és felkele és elméne. Így veté meg Ézsau az elsőszülöttséget.*” Megismétlem ezt az utolsó mondatot. „*Így veté meg Ézsau az elsőszülöttséget.*” Magyarul semmi értéke nem volt előtte. A szellemi élet távol volt tőle. Miért? Mert saját erejéből meg tudott élni. Minket pedig az ördög ezzel akar csapdába ejteni, hogy a saját erőnkől nem tudunk megélni.

Ezért köszönöm az Úrnak a Kősziklát. Ézsau nem becsülte, amit édesapjától és édesanyjától Isten jóságáról tanult. Nem tudott annak örülni, hogy egy kiválasztott családhoz tartozik. Azért ma, amikor az Úr asztalához járulunk, akkor földi értékkel, mércével fel nem mérhető gazdagság és ígélet birtokosai leszünk. Azt mondja az Ige, hogy értékeljük, mint ahogy Jákob értékelte a szellemi áldást. Ezért ma, ha az Úr asztalához járulunk, becsüljük meg azt az áldást, amit az Ő teste és vére által nyerünk, mert ez a mi megtartásunk.

Ámen.